

РЕШЕНИЕ

№ 3092

гр. София, 19.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 29.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **12955** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК във вр.чл.194б ал.6 от Закона за водите /ЗВ/.

Образувано е по жалба на [фирма], представлявано от С. Д. срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 351 от 25.10.2019г. на Директора на Б. дирекция „Източнобеломорски район”.

В обстоятелствената част на жалбата са въведени съображения за незаконосъобразност на акта, поради постановяването му в противоречие с изискванията за форма и материалния закон, съществено нарушение на процесуалните правила и не съответствие с на целта на ЗВ. Посочено е, че проверките не са били извършени обективно и не са отчетени действително изразходваните водни количества за напояване. На проверката не е присъствал представител на дружеството, не е бил поканен и не е бил запознат с констатациите, извършени от контролния орган. Актът не бил издаден и в срока по чл.57 ал.1 от АПК, както и не бил спазен срока за неговото съобщаване по чл.61 ал.1 от АПК.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не изпраща процесуален представител, който да изрази становище по основателността на оспорването на акта.

Ответникът – Директор на Б. дирекция „Източнобеломорски район” /БДИБР/, редовно уведомен се представлява от юрк. Неделя Г., която оспорва жалбата. По същество на спора излага доводи за нейната неоснователност и законосъобразност на постановения акт. Представена е писмена защита вх. № 15159/03.06.2020г. Заявена е

претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства по чл.235 ал.2 ГПК във вр. чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

От представените по делото писмени доказателства се установява, че от Министъра на околната среда и водите е било издадено разрешително № 0693 от 10.12.2001г. на [фирма], за правото на водовземане от повърхностни води за напояване от река С., водохващане „И. В.“, източно от [населено място], [община], област П. за периода 2001г.-2005г.

С Решение № 0693/25.08.2005г. е продължен срока на действие на това разрешително до 10.12.2011г.

С Решение № РР-1280/07.07.2011г. е бил продължен срока на разрешителното за водовземане до 10.12.2016г., както и е изменен номера на цитираното разрешително, който да се счита № 31120034.

При извършена проверка по документи е съставен Констативен протокол № ПВ2-130/07.06.2019г. във връзка с изпълнение на условията по разрешителното за водоползване и определяне на дължимата такса за правото на водовземане. Установено е, че не е заплатена таксата за водовземане за декларираните водни количества с декларация № КД-04-1738/2/03.05.2019г. от река С., при водохващане „И. В.“ за периода 01.01.2018г. до 31.12.2018г. За 2018г. са декларирани 15 219 000 куб.м., като дължимата такса за този период възлизала в размер на сумата от 12 783.96 лева.

С покана за доброволно изпълнение изх. № ПО-02-405/12.06.2019 г., получена на 14.06.2019г., [фирма] е поканено да плати доброволно, в седемдневен срок от получаването, задължението си по чл. 194, ал. 1, т. 1, б. "а " ЗВ като титуляр по разрешително за водоползване № 0693/10.12.2001г. за периода 01.01.2018г. - 31.12.2018г., в размер на 12 783.96 лв., ведно с дължимата лихва за периода на забава.

С уведомление за започване на производство за издаване на акт за установяване на публично държавно вземане с изх. № ПО-02-405/2/19.08.2019г. на управителя на [фирма] е съобщено на 21.08.2019г., че на основание чл.26 АПК е образувано производство за установяване на публично държавно вземане за дължимата от дружеството такса за водовземане от повърхностни води, за дължими и неплатени такси за водовземане за периода 01.01.2018г.-31.12.2018г.

С оспорения АУПДВ № 351 от 25.10.2019г. е установено по основание и размер задължението на [фирма] за такси за водовземане от повърхностни води по разрешително за водоползване № 0693/10.12.2001г. за периода 01.01.2018г.-31.12.2018г., в общ размер на 12 783.96 лв., ведно с дължимата лихва за периода на забава в размер на 894.95 лева. Размера на таксата е формиран на база действително пропуснати водни количества и на основание на основание чл.1 ал.1 б.“а“, чл.3 ал.1, чл.7, чл.11 ал.1, чл.12 ал.1 т.3 от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383/29.12.2016г.

В процеса се допусна и прие заключение на съдебно-счетоводна експертиза, изготвена от Б. С. М., от което се установява, че от жалбоподателя са били отчетени по рейка 15 291 000 куб.м. ползвани водни обеми от река С., при водохващане „И. В.“

за периода 01.01.2018г. до 31.12.2018г. Таксата се изчислява както следва: 15 219 000 куб.м. x 0.0012 лв./куб.м. x 0.7= 12 783.96 лева и няма установени несъответствия между декларираните водни обеми и размера на дължимата такса за водоземане с цел напояване.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, от лице, адресат на акта, чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в законоустановения 14 - дневен срок, считано от дата 31.10.2019г.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът след като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, сочени от оспорващия, и на всички основания по чл.146 АПК, приема следното:

АУПДВ е издаден от компетентен орган- чл. 195б, ал. 1 във връзка с чл. 152 ал.1 т.3 от ЗВ и в предвидената мотивирана писмена форма- чл.59 ал.2 от АПК.

Мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на издадената заповед /чл. 168, ал. 1 и ал.3 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/. В хода на протеклото административно производство не са допуснати нарушения на процедурните правила от категорията на съществените, които да са ограничили правото на защита на оспорващия и да са го препятствали да я упражни в пълен обем. Административният орган е изяснил релевантните за случая факти и обстоятелства и е извършил проверка на приетите доказателства. Не се констатира нарушение по см. на чл. 34, чл.35 и чл.36 от АПК. След като на страната е била гарантирана възможността за участие в производството, се налага разбирането, че органът е осигурил начин и способ за организиране и провеждане на защитата на засегнатите права и интереси.

За правото на използване на водите се заплаща такса за водоземане от повърхностни води- чл.194 ал.1 т.1 б.”а” ЗВ, като нейният размер, начинът и редът за изчисляването и заплащането ѝ се определя с тарифа на Министерския съвет.

Съгласно чл. 194б, ал. 1 ЗВ „ежегодно към 31 януари на следващата година титулярите на разрешителни, включително на комплексни разрешителни, издадени по реда на ЗООС, определят и декларира дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на МОСВ. Образецът съдържа данните съгласно тарифата по чл.194 ал.б, въз основа на които се определят таксите.

В настоящия случай [фирма] е подало към БД „ИБР“ декларация за добити водни количества за периода 2018г. в размер на 15 291 000 куб.м. Съгласно чл.194б ал.2 от ЗВ „задължението по декларацията, по която задълженото лице е изчислило дължимата такса, се внася в срок до 15 февруари“. При извършена проверка от ответника е установено, че в този срок дружеството не е заплатило изискуемата такса за водоземане.

Съгласно чл. 195б, ал. 2 ЗВ актът се съставя въз основа на писмени доказателства, включващи: 1. извлечения от сметките, по които постъпват таксите; 2. платежни и други счетоводни документи, издадени от лицата, използващи водите; 3. покана към лицето за доброволно изпълнение; 4. констативни протоколи от извършения контрол

за изпълнение на задължението. В съответствие с тази законова регламентация оспореният акт е издаден въз основа на покана за доброволно изпълнение № ПО-02-405/12.06.2019г. и констативен протокол № ПВ2-130/07.06.2019г. от проверка за изпълнение на задълженията.

Противно на твърденията на оспорващия, АУПДВ № 351 от 25.10.2019г. е мотивиран, като в него е посочено разрешителното, въз основа на което е определено публичното задължение, а самият документ е част от административната преписка по издаването му, както и констативния протокол от извършения контрол за изпълнение на задължението, в които ясно, конкретно и точно са определени всички елементи на правото на водовземане, включително целта на водовземане, мястото на водоползване и вида на водоизточника. Сроктът по чл.57 ал.1 от АПК е инструктивен, а не преклузивен и с неговото изтичане не се погасява правото на административния орган да издаде акта, с който приключва административното производство. Този извод е валиден и относно тридневния срок по чл.61 ал.1 от АПК, който има значение единствено за упражняване на правото на оспорване пред съд в 14 дневен преклузивен срок, който започва да тече от датата на съобщаване на акта на неговия адресат, в случая той е спазен от жалбоподателя и не е констатирано от съда прекратително производството основание по чл.159 т.5 от АПК.

Предмет на настоящата съдебна проверка е акт установяващ държавно вземане с публичен характер, касаещо неплатена такса за водовземане на води, определена на основание чл.194 ал.1 т.1 б.„а“ и ал.2 ЗВ в размерите, съобразно приложимата за 2018г. Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383/29.12.2016г. в сила от 01.01.2017г. Съгласно разпоредбата на чл.195б от ЗВ, вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси по този закон се определят с акт за установяване на публично държавно вземане, издаден по реда на чл.166 ДОПК.

Задължението за заплащане на такси за водовземане възниква въз основа на влязъл в сила акт на регулиращия орган, на база конкретните размери на фактически иззетите водни количества, а не на тези които жалбоподателят е декларирал. В хипотезата на чл.194 ал.2 във вр.чл.194 ал.1 т.1 б.„а“ ЗВ дължимата такса е на базата на отчетния обем вода съгласно показанията на измерващото устройство, като включва не само реално използвания обем, а цялото количество отчетна вода от водните обекти, които дружеството ползва. Съгласно чл.194а от ЗВ, отчетният при водовземането обем вода се измерва посредством отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства, като "водовземането" обхваща всички дейности, свързани с отнемането на води от водните обекти- § 1 ал.1 т.7 от ДР на ЗВ.

Директорът Б. дирекция „Източнобеломорски район“ е извършил проверка на информацията, посочена от [фирма] и нейното съответствие с показанията на измервателните устройства. Съгласно чл.194б ал.4 от ЗВ „когато в декларацията се установят несъответствия с информацията по ал. 3, които засягат основата и размера на определената такса, директорът на басейновата дирекция издава акт за установяване на публично държавно вземане, с който се коригира декларацията“.

За периода от 01.01.2018г. до 31.12.2018г. приложимост намира Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383/29.12.2016г., обн. ДВ.бр.2/06.01.2017г. в сила от 01.01.2017г. Съгласно чл. 3, ал. 1, таксите за водовземане от повърхностни води и от подземни води се определят на базата на отчетния обем вода, целта на ползване на водите и съответните норми за

водопотребление съгласно наредбата по чл. 117а от ЗВ. Разпоредбата на чл.7 ал.1 от тази Тарифа определя, че отнетият при водовземането обем вода или обемът на отпадъчните води се измерва чрез отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства. По см. на чл.11 ал.1 и ал.2 таксата за подовземане се определя по формулата: $T = E \times W$, където: T е размерът на дължимата годишна такса - в лева; E - единичният размер на таксата в зависимост от целта, за която ще бъде ползвана отнетата вода, съгласно таблиците по чл.12 - в лв./куб. м; W - размерът на отнетия годишен воден обем - за повърхностни и подземни води, в куб. м. Съгласно чл. 12, ал. 1, т. 3 за обществено водоснабдяване за напояване на земеделски култури единичният размер на таксата (E) за водовземане е 0.0012 лв. /куб. м. При условията на чл.12 ал.3 „когато водовземането е за напояване, единичният размер на таксата се умножава, както следва: когато отнетият обем вода е по-малък от или е равен на обема вода, изчислен по съответните норми за водопотребление, определени с наредбата, за съответните култури - по 0.7.“

След като действително пропуснатото водно количество е 15 219 000 куб.м. и при приложение на посочената формула: $15\,219\,000 \text{ куб.м.} \times 0.0012 \text{ лв.} \times 0.7 = 12\,783.96$ лева, така както е посочено от ответника.

Съгласно чл. 9, ал. 5 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, при несъответствие на параметрите, по които е определен размерът на таксата, Директорът на басейнова дирекция назначава нарочна проверка за установяване на обстоятелствата и за определяне размера на дължимата такса. В проверката участва и компетентният орган по издаване на разрешителното за водовземане или за ползване на воден обект, включително за заустване или отвеждане, или на комплексното разрешително, издадено по реда на ЗООС, или оправомощено от него длъжностно лице. Именно в тази връзка е извършена проверка от експерт от Дирекция „Контрол“ в Б. дирекция "Източнобеломорски район" и е съставен Констативен протокол № ПВ2-130/ 07.06.2019г., като връчването му не е предписано от закона, поради което обратното не води до извод за нарушаване на правото на защита на дружеството. Напротив, същото е уведомено на 14.06.2019г. с писмо № ПО-02-405/12.06.2019г. за установеното количество ползван воден обем по разрешението за 2018г., като няма данни за възражения и опровергаване на така установеното. Не се и твърди да е реализирано плащане на процесните такси, представляващи публични задължения.

По см. на чл. 21, ал. 1 от Тарифата, таксите са годишни и се заплащат не по-късно от 31 март на следващата година. Съгласно чл.195в ал.1 от ЗВ във вр. чл.175 ал.1 от ДОПК за неплатените в законоустановените срокове този вид публични задължения се дължи лихва в размер, определен в съответния закон, поради което в акта правилно е определена и лихва за забава в размер на 894.95 лева.

Нито в хода на висиящността на административното производство, нито в съдебния процес, [фирма] представи писмени доказателства, установяващи плащане на процесните задължения за периода 01.01.2018г.-31.12.2018г. в срока по чл.194б ал.2 от ЗВ, което е от съществено значение за настоящия спор и за преценката за законосъобразността на издадения АУПДВ.

В заключение, съдът приема, че АУПДВ № 351 от 25.10.2019г. на Директора на Б. дирекция „Източнобеломорски район“ е законосъобразен административен акт досежно основанието и размера на задължението за 2018г. и лихвите върху главницата, а жалбата е неоснователна и следва да се остави без уважение. Съдът

извежда своите окончателни правни изводи при прилагане на правилата на разпределение на доказателствената тежест в процеса по см. на чл.170 ал.1 АПК, защото ответникът доказва съществуването на фактическото и правно основание посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали при неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му неблагоприятни за оспорващата страна [фирма] правни последици.

С оглед изхода от спора, на основание чл. 143, ал. 4 АПК, чл.78, ал.8 ГПК вр. чл.144 АПК, вр. 37 ЗПП и чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на сумата от 100.00 /сто/ лева, за осъщественото процесуално представителство от юрк. Неделя Г..

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, II-ро отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], представлявано от С. Д. със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] срещу **Акт за установяване на публично държавно вземане № 351 от 25.10.2019г.** на Директора на Б. дирекция „Източнобеломорски район“.

ОСЪЖДА [фирма], представлявано от С. Д. със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] да заплати на Б. дирекция „Източнобеломорски район“ с адрес: [населено място], [улица] сумата от 100.00 /сто/ лева на основание чл.143 ал.4 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията за постановяването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.138 АПК.

Съдия:

